

Verslag betreffende de werking der plaatselijke afdeeling.

Volgens de statuten van het Rode Kruis zouden wij U, bij deze algemeene vergadering, enkel het verslag der werking onzer plaatselijke afdeeling tijdens het verlopen jaar moeten voorleggen.

Gezien echter het uitzonderlijk karakter der plechtigheid welke met deze vergadering gepaard gaat, heeft het Bestuur het niet ongepast geoordeeld U een algemeen overzicht te verstrekken van wat onze afdeeling tijdens de rampspoedige oorlogsjaren gepresteerd heeft.

Op 10 Mei 1940, toen de Duitsche overweldigers tegen alle recht en rede in, ons Vaderland binnenvielen, en in alle steden en dorpen de weerbare mannen werden gemobiliseerd om de wapens op te nemen, luidde ook de stormklok van het Rode Kruis over het land. t'Alleenkante werden Ambulanciers en Ambulanciersters opgeroepen om hunne edele taak van onbaatzuchtige hulpverlening uit te voeren.

Ook onze afdeeling bleef niet ten achter. Slechts enkele uren na den laffen overval der Duitsche horden, waren velen onzer leden reeds druk in de weer, en richtten 5 hulpposten in op de bijzonderste punten der gemeente. Ondanks vele onzer mannelijke leden het leger moesten vervoegen, of langs Roeselare naar Frankrijk geevacueerd werden, bleven deze posten dag en nacht in werking.

Doch de opmarsch van het toen onverwinnelijke Hitlerleger was onstuitbaar, ondanks den heldenmoed en de doodsverachting waarmee onze soldaten voet voor voet den Vadergrond verdedigden. Onweersstaanbaar rukte de Duitsche Wehrmacht vooruit, en stad na stad, dorp na dorp, werden door de Feldgraue indringers bezet.

De bevolking der bedreigde streken trachtte het verschrikkelijke oorlogsgeweld te ontgaan, en zocht zijn heil in de vlucht naar Oost- en West-Vlaanderen.

Door het feit dat door de Belgische legeroverheid te Hoboken een brug was gelegd, welke de beide oevers der Schelde verbond, door trokken massas vluchtelingen en terugtrekkende soldaten onze gemeente. Onze hulpposten hadden vanzelfsprekend de handen vol om aan deze vluchtelingen spijs en drank te verschaffen.

Toen kwam de capitulatie op 28 Mei, welke een einde stelde aan den meest ongelijken strijd welke de wereld ooit gekend heeft.

Onze soldaten, welke niet den tijd of de gelegenheid gevonden hadden naar Engeland of Frankrijk uit te wijken, vielen als krijgsgevangenen in handen onzer vijanden.

En weer trok een droeve stoet van vluchtelingen langs onze gemeente. Burgers welke enkele dagen tevoren hun have en goed hadden verlaten, sloegen thans "De weg terug" in. Krijgsgevangenen, uitgeput door den achtiendaagschen veldtocht, bewaakt door de verfoeide Teutonen, doorkruisten onze straten en werden naar verzamelcentra geleid, om vandaar uit ofwel huiswaarts, ofwel naar Duitschland gezonden te worden.

Verscheidene onzer leden-Ambulanciersters werden opgeroepen om hunne medewerking te verlenen in gasthuizen te Antwerpen, welke overvol waren van zieke en gekwetste Belgische soldaten. Wekenlang hebben zij daar hun liefdewerk verricht, zonder rekening te houden met de wet op den achturedag of het verbod van nachtwerk voor vrouwen.

Anderen deden dienst in de doorgangscentra op de Van Rijswijcklaan of te Wilrijk, waar zij ontelbare jongens hebben verpleegd, verzorgd en getroost. Niettegenstaande het strenge verbod der Duitschers, hielden zij zich onledig met het verzamelen van brieven, door de krijgsgevangenen geschreven om hunne familieleden gerust te stellen. De verzamelde briefjes werden, om de waakzaamheid der Duitschers te verschalken, verborgen in ledige Duitsche munitiekisten.

En ondanks het feit dat de post hare werking nog niet had hernomen, werden duizenden dezer briefjes ten huize bezorgd, dank zij de welwillende medewerking van trambedienden, autovoerders, huiswaarts keerende vluchtelingen, enz..

Daarna begonnen de naar Frankrijk uitgeweken jongens van 16 tot 35 jaar terug te keeren. Velen onder hen waren, door de geleden ontberingen en het gemis aan verzorging, overdekt met groote zweren, of waren lijdend aan etterende verwondingen. Ontelbaar zijn diegenen welke, hetzij ten huize, hetzij in de hulpposten, wekenlang door onze leden werden verzorgd.

Intusschen werkte de Administratie onzer afdeeling op volle toeren, ten einde te voldoen aan de overtalrijke aanvragen om inlichtingen betreffende militairen en burgers. Kilogrammen papier werden verbruikt om op alle mogelijke of onmogelijke manieren te trachten de gevraagde inlichtingen te bekomen, en alhoewel deze, uit oorzaak van den toen heerschenden chaotischen toestand zeer moeilijk te verkrijgen waren, kunnen wij toch met fierheid op ons werk terugblikken, want velen bekwamen, door bemiddeling van het Roode Kruis, de verzekering dat hunne afwezigen nog in leven waren. Kortst nadien werden velen onzer jongens uit de Duitsche krijgsgevangenkampen ontslagen, en keerden, na maandenlange afwezigheid, terug huiswaarts. Maar in welken toestand.

En wederom was het Roode Kruis daar om hen bij te staan en te verzorgen.

Doch stilaan hernam het leven, zoo goed of zoo kwaad het onder de vreemde bezetting ging, terug zijn normalen gang. Evenwel werden de hulpposten behouden, en gedurende meer dan één jaar lang hebben onze leden er bestendige dag- en nachtdienst verzekerd.

Onderwijl werd den Dienst voor Hulp aan Krijgsgevangenen georganiseerd, en honderden pakketten en brieven werden door het Roode Kruis naar de gevangenkampen in Duitschland gezonden. Ook de sociale Dienst bleef niet werkloos, en hield zich onledig met de hulpverlening aan de families der krijgsgevangenen. Dan werd het Zwitsersche Peterschap ingericht, hetwelk aan een zeker aantal zwakke kinderen onzer gemeente een Peter in Zwitserland bezorgde, en regelmatig pakketten met versterkend voedsel uit dit land ontving om aan deze kinderen te bedeelelen.

Maar naarmate de tijd verstreek, en niettegenstaande de Duitschers op alle mogelijke tonen het "Wir fahren gegen Engeland" uitbrulden, niettegenstaande hunne leugenachtige propaganda in pers, radio en kinema, hun "Sieg Heil" gehuil bij de hysterische foorkramers-redevoeringen van hun onfeilbaren Führer, bleek het al meer en meer duidelijk dat noch hun Blitzkrieg, noch hun uitstapje naar Londen zou verwezenlijkt worden. En stilaan begonnen de Duitschers zich in hun ware gedaante te vertoonen. Maar zij reeds in 1940 duizenden arbeiders zedelijk verplicht hadden naar Duitschland te vertrekken, door hun alle steungeld te ontnemen, gingen zij na enkelen tijd tot meer drastische maatregelen over. Allerlei "Verordnungen" betreffende tewerkstelling werden bekend gemaakt, en duizenden arbeiders werden verplicht naar het land van de Nieuwe Orde te gaan werken. Zij die hieraan geen gehoor gaven werden eenvoudig als werkweigeraars aangehouden en naar Duitschland gedeporteerd. En toch waren er nog velen welke de Hitlerknechten trotseerden, en onderdoken.

En hier kwam wederom het Roode Kruis in actie. De Dienst voor Krijgsgevangenen breidde zijne activiteit uit, en ondanks de weinige hulpmiddelen waarover hij beschikte, werden aan vele ondergedokenen en families van gedeporteerden pakketten met levensmiddelen en kleederen ten huize bezorgd, ondanks het strenge verbod inzake hulpverlening, en de zware straffen waarmede gedreigd werd.

Intusschen zorgde de Administratie voor de briefwisseling en het zenden van pakketten aan gedeporteerden, en honderden Internationale formulieren van het Roode Kruis, door iedereen genoegzaam gekend, werden door onze afdeeling naar alle landen verzonden.

Ook werden regelmatig volmakingsoefeningen gehouden, welke zeer talrijk door onze leden werden bijgewoond, ten einde hen op alle gebeurlijkheden voor te bereiden.

Zoo ook werden elk jaar nieuwe cursussen voor Ambulanciers ingericht om bij noodwendigheid over een groot aantal bekwame leden te kunnen beschikken.

Maar ondertusschen verhoogde ook de R.A.F. hare activiteit. Bijna elken dag, en bijzonder 's nachts kon men het zware geronk der geallieerde vliegtuigen hooren, welke systematisch de Duitse oorlogsindustrie in Ruhrgebied en elders gingen bombardeerden. Doch evenmin bleef België gespaard. Op 4 April 1943 ondergingen de ERLA fabrieken te Oude-God een zwaar bombardement door Amerikaansche bommenwerpers. Ongelukkiglijk werden ook vele woonhuizen getroffen in de onmiddellijke nabijheid der werkplaatsen, en deze ramp kostte het leven aan bijna 1.000 personen, benevens een zeer groot aantal zware en lichte gekwetsten. Onze afdeeling werd opgeroepen voor medewerking, en dagenlang hebben onze leden geholpen bij het verzorgen van gekwetsten, en het bergen van dooden.

6 Juni 1944.- Landing der geallieerden in Normandïe. Bruggenhoofden gevormd en uitgebreid. Het ongeloofelijke is geschied. De zoogezegde ondoordringbare Atlantikwal is bij den eersten aanval doorbroken. De Duitschers wijken, en de hoop op een spoedige bevrijding herleeft in ieders hart. Doch naarmate de strijd vordert in Frankrijk, verscherpt de Duitse terreur in België. Geholpen door laffe verraders, gewetenlooze verklikkers, houden Gestapo, Feldgendarmen, Sicherheitspolizei, enz. nachtelijke klopjachten om ondergedokenen op te sporen. In den nacht van 7 op 8 Juli werden meer dan 70 onzer medeburgers uit hunne woning gesleept en korts nadien naar Duitschland overgebracht.

September '44.- De spanning stijgt. De geallieerden verbreken de Duitse frontlijn en vorderen bliksemsnel. Parijs wordt ingenomen. De wildste geruchten doen de ronde. Op 3 September wordt Brussel bevrijd. De Duitschers vluchten in wanorde. En eindelijk, na meer dan 4 jaren hopen en verwachten, zien wij de geallieerde tanks in vliegende vaart naar Antwerpen rijden. De Weerstanders komen te voorschijn en sluiten zich aan bij onze bevrijders om de stad van de laatste Duitschers te zuiveren. Maar plotseling wordt er geschoten. Op de Van Rijswijcklaan hebben de Mofsen zich verscholen, en richten het vuur op de toegestroomde menigte. De eerste slachtoffers vallen. Doch het Rode Kruis waakt. Onze leden snellen naar de plaats van het gevecht, en ondanks het aanhoudend vuren, verzorgen zij er de gekwetsten. Door het gemis aan degelijk vervoer zien zij zich verplicht de zwaar gekwetsten op brancards op de schouders naar het gasthuis van Hoboken over te brengen. Onderwijl worden de andere leden opgeroepen. Hulpposten worden opgericht. De wachtbeurten worden verdeeld, en na weinige uren is alles in gereedheid, op alles voorbereid.

Tijdens den nacht wordt beroep gedaan op de hulp van het Rode Kruis om een zwaar gekwetste in de nabijheid van Fort 8, weg te voeren. Terwijl 3 onzer leden zich naar het Fort begeven, worden zij door de Duitschers, welke zich nog op de vestingwallen schuil houden op geweervuur onthaald.

's Anderendaags, tengevolge de gebeurtenissen, ligt de bevoorrading stil. Maar de kinderen moeten melk hebben. Onmiddellijk wordt door het Rode Kruis, in medewerking met den bevoorradingsdienst, het noodige gedaan, en nog denzelfden dag heeft de eerste melk bedeeïing voor zuigelingen plaats. Gedurende 8 dagen worden deze bedeeïingen door onze leden voortgezet, tot de bevoorrading hare taak kan hervatten.

Maar de Weerstand heeft ons noodig. Voedselbereiding, uitreiking van maaltijden aan de Weerstanders worden door onze leden wekenlang waargenomen.

De verzorging der door de Weerstand aangehouden verdachten wordt ons ook opgedragen, en het is verwonderlijk hoever van hen zich plotseling ziek gevoelen. Maar onze neutraliteit in alle opzichten getrouw, hebben wij hier ook onzen plicht volbracht.

Doch ook ernstiger taken waren ons voorbehouden. Na de beschieting van Kruikeke, door de Duitschers nog bezet, werd ons gemeld dat een groot aantal gekwetsten zich daar zonder verzorging bevonden.

Onmiddelijk werd een ploeg vrijwilligers samengesteld, welke zou trachten den overkant te bereiken, onder bescherming der Roode Kruisvlag. Doch de eenige beschikbare boot werd een weinig vóór onze aankomst, door Engelschen en Weerstanders gebruikt om over te steken. Bij den terugkeer werden zij door de Duitschers beschoten, hunne boot tot zinken gebracht, en 4 der inzittenden verloren hierbij het leven. De anderen konden zich al zwemmende redden. Drie dagen later, nadat Kruibeke bevrijd was, werd opnieuw een ~~poging~~ tocht ingericht, waarbij verscheidene gekwetsten te Kruibeke, Bazel en Burcht verzorgd werden, en twee zwaar gewonden overgebracht naar het gasthuis van Hoboken.

Een weinig later dreigden de Duitschers, welke door den snellen opmarsch der geallieerden ingesloten waren, en op ongeveer 60.000 man sterk geschat werden, van St. Niklaas naar hier af te zakken, om een poging te wagen de Schelde over te steken. De Weerstand nam de noodige maatregelen door den rechteroever te bezetten, en in 't vooruitzicht van mogelijke gevechten werden door onze afdeling verscheidene hulpposten dicht bij den oever opgericht te Hoboken, Hemiksem en Schelle.

Bij de bevrijding van Antwerpen waren de Duitschers erin gelukt den opmarsch der geallieerden aan het Albertkanaal te merksem tot stilstand te brengen. Na één maand hardnekkigen weerstand geboden te hebben, moesten zij voor de overmacht wijken. De Weerstand van Hoboken ontving opdracht om aan de bevrijdingsactie van het Noordelijk gedeelte van Antwerpen zijne medewerking te verleen. Op drie October werden wij opgeroepen om zoohaast mogelijk naar Merksem te gaan, daar zware gevechten in 't vooruitzicht waren. En groep van meer den 50 leden vertrok tegen den avond. Doch ter hoogte van Hangar 190, ten Noorden van Antwerpen, werden wij door de Duitschers beschoten, alhoewel al de voertuigen voorzien waren van het Roode Kruis kenteken. De granaten ontploften in onze nabijheid, gelukkiglijk zonder iemand te kwetsen. We stelden ons zoo goed mogelijk in veiligheid achter de hangars, en het vuren hield op. We besloten verder te gaan, maar onze bewegingen werden opgemerkt, en het vuren begon opnieuw. Tenslotte zagen wij ons verplicht terug te keeren, door de duisternis begustigd. Evenwel werd de poging 's anderendaags herhaald langs een anderen weg, en dit gelukte. Een hulppost werd opgericht in Hangar 210, welke na drie dagen overgebracht werd naar de vormingstatie van Oorderen. Daarna werd de Weerstand van Hoboken door onze leden nog vergezeld naar Merxplas en Kalmthout.

Op 12 October werd ons gemeld dat kinderen die op de storten der gemeente met flesschjes gespeeld hadden, waarin zich een onbekend vocht bevond, en waardoor zij groote brandwonden hadden opgelopen. Een grondig onderzoek werd ingesteld, en dit wees uit dat de flesschjes Yperite bevatten, waarschijnlijk door de Duitschers achtergelaten. In samenwerking met het gemeentebestuur werd door onze leden, in al de scholen een onderzoek ingesteld, en de leerlingdie verdachte vlekken vertoonden, naar het gasthuis overgebracht, waar zij door een dokter grondig onderzocht werden. Hierdoor werden 126 gevallen van verbranding door Yperite waargenomen, waarvan 76 kinderen voor korteren of langeren termijn in behandeling moesten blijven. Onderwijl hadden onze leden de zalen en bedden in gereedheid gebracht om een zoo groot aantal onverwachte pensionnaires op te nemen. Na ongeveer 6 weken kon het laatste slachtoffer het gasthuis verlaten. Gelukkig waren er geen gevallen met doodelijken afloop te betreuren, dank zij het snelle en doelmatige optreden onzer afdeling. Bij het overbrengen deraangetaste kinderen, liepen twee onzer Ambulanciers Yperite brandwonden op.

Doch niettegenstaande wij reeds heel wat meegemaakt hadden, stond het ergste nog te verwachten.

Op 13 October, omstreeks 9 uur, werd een zware ontploffing uit de richting van Antwerpen vernomen. De eerste V-bom was op de stad neergekomen, hiermede de vreeselijke periode inzettend, welke gedurende 5 maanden onze streek zou teisteren.

Duizenden personen hebben hierdoor het leven verloren, tienduizenden werden gekwetst of verminkt, ontelbare huizen werden verwoest of gehavend, en nog vele jaren zullen de puinhoopen in stad en omliggende getuigenis afleggen van de verwoestingen welke deze

helsche tuigen hebben aangericht.

Ook onze gemeente werd niet gespaard en heeft een zwaren tol betaald. Ongeveer honderd onzer medeburgers zijn den dood ingegaan, gevallen als slachtoffer van de onmenselijke wijze van oorlogvoeren der Nazistische moordenaars.

Doch met gewettigde fierheid mogen wij terugzien op de prestaties onzer leden tijdens dit treurig tijdperk. Terwijl duizenden zich elders in veiligheid stelden, bleven zij dag en nacht trouw op hun post, steeds bereid een helpende hand te reiken daar waar het noodig was. Noch sneeuw, noch koude of regen konden hen verhinderen uit te rukken wanneer ergens een bom ingeslagen was. Zelfs bepaalden zij zich niet tot hun eigen sector. Ook te Antwerpen Wilrijk, Hemiksem, Schelle en Kruibeke verleenden zij hunne medewerking aan de verzorging der slachtoffers. Herhaaldelijk hebben verscheidene van hen zelfs hun leven gewaagd, om slachtoffers uit de puinen te bevrijden, ondanks het dreigende gevaar van instortingen. En we mogen hier gerust en haar waarheid verklaren dat velen hun leven te danken hebben aan den moed en de zelfopoffering van onze leden.

Door onze afdeling werd hulp geboden bij 54 bominslagen. 114 dooden werden geborgen; 225 zwaar gekwetsten verzorgd en naar gasthuizen overgebracht, en bijna 1.200 licht gekwetsten werden ter plaatse of in onze inderhaast opgerichte hulpposten verpleegd.

Het personeel van onzen Socialen Dienst was ondertusschen ook niet werkloos gebleven. Voor de 12 eerste bominslagen werden niet minder dan 622 onderzoeken betreffende de geleden schade ingesteld. Nadien wer het Nationaal Hulpfonds voor Geteisterden opgericht, hetwelk de werkzaamheden van onzen Socialen Dienst overnam. Ook hieraan verleende onze afdeling hare medewerking, door zijn afgevaardigden in het gemeentelijk Comité.

En eindelijk kwam de lang verwachte overwinning..Duitschland werd tot de onvoorwaardelijke capitulatie gedwongen. Gedaan met moorden, met uitroeien en vernietigen. De oorlog is ten einde.

Maar onze taak was nog niet ten einde. Het Amerikaansche Rode Kruis zond ons een groote partij kleedingstukken welke aan de zwaarst geteisterden moesten bedeed worden.

Doch nog zwaarder getroffen en eischten onze hulp op. De Politieke Gevangenen welke de verschrikkelijkste ontberingen en onmenselijkste behandelingen hadden doorstaan in de folterkampen van Buchenwald, Dachau en Belsen, Mauthausen enz., keerden uit Duitschland terug, in een onbeschrijflijken toestand van uitputting.

Onmiddelijk werden door het Rode Kruis en de onderscheidene Weerstandsgroeperingen de hoofden bijeen gestoken, en het Comité voor Hulp aan Politieke Gevangenen, wellicht eenig in België, werd opgericht, om deze als wrakken terugkeerende martelaren in de mate van het mogelijke bij te staan. Door onze leden en deze van den Weerstand, met de fanfare " De Mikkers" aan het hoofd, werden in alle straten der gemeente omhalingen gedaan, welke bij de bevolking een bijzonder gunstig onthaal genoten, want elke rondgang bracht een gemiddeld bedrag van 10.000 fr. op.

Maar ongelukkiglijk keerden meer dan 60 onzer Politieke Gevangenen tot hiertoe nog niet terug. Doch hunne naastbestaanden werden door het Hulpcmité niet vergeten. En thans nog zet dit Comité zijne werking voort ; onder toezicht van het Gemeentebestuur.

Waarde leden der Afdeling Hoboken :

Verleden jaar werd U van op deze plaats gezegd dat, ondanks de zware taak en de schitterende prestaties welke Gij hebt volbracht, ondanks het eindigen van den oorlog, de tijd van rusten voor ons nog niet aangebroken was.

Ander werk wachtte reeds op ons.

Reeds in Juni '45 werden door het Middenbestuur van Brussel, op aanvraag der Engelsche overheden, verscheidene groepen naar Duitsland gezonden, om er de door de Duitschers gedeporteerde arbeiders,

vrouwen en kinderen, welke zich nog in tientallen kampen bevonden, te verzorgen en hunne repatriëering voor te bereiden.

Vanzelfsprekend werden hiervoor de beste krachten aangeduid. Ook Juffrouw Delange, onze geachte Secretaresse, werd hiervoor aangesteld. Als Secretaresse van het 9e team, onder de bekwame leiding van Major Fetu, vertrok zij op 14 Juni naar Duitschland.

Deze groep kreeg den sector van Olsberg als werkterrein, richtte er een hospitaal in om de ernstige zieken te verplegen, en bezocht regelmatig é maal per week een veertigtal kampen.

Na 3 maanden zwaren arbeid was hunne zending volbracht. Het 9e team werd, uit erkentelijkheid voor de geleverde prestaties, op de dagorde van het Engelsch leger vermeld.

De goede faam welke het 9e team door zijn arbeid in Duitschland heeft verworven, en waarbij Juffrouw Delange ongetwijfeld een ruim aandeel heeft bijgebracht, slaat ook gedeeltelijk op onze afdeeling terug. Wij danken haar voor deze onderscheiding, welke onze afdeeling slechts door haar prestaties, door hare werking verkregen heeft.

Ondertusschen bleef de afdeeling ook niet stil.

De Sociale Dienst bedeede ondertusschen 170 pakketten, en een bedrag van 15.800 fr. aan de zwakke kinderen, genietend van het Zwitsersch Peterschap, alsmede 100 pakketten, ons gezonden door het Deensche Roode Kruis.

Door de Ambulanciers werden weer, zooals vóór den oorlog, regelmatig hulpposten ingericht ter gelegenheid van wielervedstrijden, footballmatchen, enz.

De omhalingen ter gelegenheid der Propagandadagen bedroegen ruim 12.000 fr., terwijl den verkoop van verschillende Rood Kruis artikelen ongeveer 14.000 fr. opbrachten.

Wat de Propaganda aangaat, deze werd nieuwe kracht en vitaliteit geschonken, door de aanstelling van den Heer Brijs, gewezen politieke gevangene van Buchenwald, als hoofd van dezen dienst.

In October l.l. werd een nieuwe cursus voor Ambulanciers begonnen, welke zeer bevredigend wordt bijgewoond.

En ten slotte eindigden wij het jaar '45 met een bedrag aan inkomsten van bijdragen, van 10.080 fr. tegen 5.920 fr. in '44, ondanks het feit dat onze aandacht en werking gedurende het grootste gedeelte van het jaar opgevorderd werd door andere zaken, zooals de bestendige wachten in de hulpposten tijdens de V-periode, de Hulp aan geteisterden, de omhalingen ten voordeele der politieke gevangenen enzoomeer.

Maar ~~het~~ ondanks het gunstig ~~uitzicht~~ uitzicht van dit bilan, geeft het ons geen redenen om op onze lauweren/ te gaan rusten. Wanneer bedenkt dat wij op het oogenblik bijna 600 leden tellen in onze afdeeling, schijnt dit aantal veel te klein voor een gemeente van meer dan 30.000 inwoners. Ons ledental kan en moet vermeerderd worden. Dit jaar zal door het Bestuur een grootscheepsche actie, een ware ledenjacht, georganiseerd worden, en wij durven hopen dat geen enkel inwoner, die de werking onzer Ambulanciers en Ambulanciersters gedurende de rampspoedige oorlogsjaren van dichtbij heeft kunnen volgen, zal weigeren zijn penning te storten aan het Roode Kruis van België.

Doch ook op ons, Ambulanciers en Ambulanciersters, rust een zware taak. Wij moeten de jongeren opleiden en aanmoedigen, nieuwe krachten aanwerven, opdat het Roode Kruis immer zijn weldadige werking zou kunnen voortzetten. Door ons voorbeeld, door onze ondervinding en door onze onderlinge verstandhouding, moeten wij hen den weg wijzen van den plicht, de verwezenlijking van ons streven, van ons doel om de leuze van het Roode Kruis, DIENEN, in werkelijkheid om te zetten.

Hoboken, den 3 Maart 1946.

De Verslaggever,

